

ČERBABA

I.

Pred najvišjo vaško hišo stoji na trimetrskem kupu žekna, da mi krili z rokami v obraz in od togote zaripne v svojega, mlad kmet in vpije pojdi malo v rit. Tedaj me prešine, da bi mu pokazal, kako: pridi dol, se pomeniva s košem v koš in v brk, če si kaj sila. Prečnim, da sem se uštel. Rečem, tokrat, Rečem, drugičkrat nimam. Ko mi zasune prva pest grabečega in tako žgocaga pepela oči, pomislím, ko topim skoz priprte veke nekaj solza, skoz katere mi sonce nalomi mavrico, da sem pogubljen. Nagonsko se sklonim v počep, da tik za in po slednji previdnosti začujem prasket leteče žlindre kak las nad glavo. Oči mi solzijo, skoz katere — solze — se v nekem določnem trenutku razveselim vdora napadalčevih nog v sivo škripajočino. To je razumljivo. Kakor je kup malone stožčast, se noge popeljejo v strmino k meni, to gibanje se pridrži do kmetovce zadnjice, katere udari ob preostalo konico žeknastega stožca; tu se telo prelomi, da pade preje gornji del vzrak in se po meni nasprotni strmini zaplazi navzdol — tedaj opazim, kako mi izginjajo za kup tudi noge, prav kot so še malo prejci prizivala naravnosti in pogubno v pogibel oče na svet navzdol k meni. Smešno, kako so se stopala zapeljala po kupu navzgor namesto nizdol. Ko ne bi razumel, da imajo prav te noge na preskočni strani kupa vlek svojih sedemdesetih kil čokatega trupa. Zdaj, ko še vedno ne morem trdití, da moje oči more slediti in opazati odlično in distingvirano, se opitečem okoli kupa da dvignem sprva desno in zdruha levo nogo.

II.

Kaj bo jutri?
Jaz bom mrtev.

Čerbaba je starika v črnem. Ta hip gledam, kako se čerbaba nagne z visoke terase nadme in reče, je to ženska, je to možki. Češpljavi suhljati dedec mora biti njen mož, ko kriči za njenim hrbtom, za ped je višji, tako gleda name prek čerbabine glave: »Kijeovó.« Tako sprašujejo tod. Vem, da »kijeovó« pomeni samo »kdo je to«, a toliko zlobe in sovraštva je vtolčene v ta »kijeovó«, da se mi zdi »kijeovó« velika, mlahedrava betica z obrazom dobre jedade iz črne rute, kot penis v polerekciji debelega moža pri štiridesetih. Pomislím, da me ti ljudje sovražijo kot krastavega prasca. Pomislím, da mislim. Pomislím, da sem v svinjaku z več separeji. Pomislím, da se ob tem ljudje šalijo na račun, češ to je takšna svinja, kot svinje sploh ne smejo biti.

Spominjam se, ko sem »privrkat stopil na obisk, rekla je, naj opomnim (z odpirajočo kretljivo desnice pod komolcem je napravila polkrog od leve v desno — s tem je pokazala svojo sobo), ker da je razmetano. Šele zdaj sem opazil, da v resnici vsepovsodi vlada zanikrno pasje gnezdo, vendar sem skomignil z rameni in odvrnil, da se mi zdi soba v popolnem redu; takoj je poprijela in rekla: »Je tako. Taka soba je taka, da se ve, da soba ne sme taka biti.« Nato se je zasmejala in meni se je dopadla. Čerbaba se je zasmejala. Zdaj se smeje še njen penis. Smejita se oba, ko sta gori na terasi; čerbaba vrže za menoj, ker me hoče zmeniti zanj: »Hajde u pičku materinu.« Ne vem, zakaj se mi prikaže nekakšna mati, kako mesi kruh. Mesi, da si v mislih nekako pomaga z usti: ko v ritmu gnete maso prožnega testa, v istem ritmu premika usta — prvič v smeh in potem v jok. To pomenijo otroci. To pomeni dečkom sonce; ko ima usta v razkrečnem U, je veselo in se smeje, ko je črta obrnjena, pomeni, da sonce joka in da se pripravlja k dežju.

Prodajte jajca.

»Pa imaš svoja jajca« reče čerbaba, ko se mi zamegli od predrtega želodca.

Imam, rečem, in se delam, da mi šala stori nepopisno radost, vendar, pravim, so premalo.

»Pokaži mi jih,« reče teta, »če niso gnila.« Razvežem belo culico in v teto posveti deset ogromnih belih jajc. Omenim, da je moje mnenje o vseh desetih jajcih ugodno; še zdaj se vidim, kako po kolenih zlezem v kurje gnezdo in jih še topla vlečem kuram spod riti.

Spominjam se, kako teta v vsej debelosti orjaške in izjemno visoke postave sedi na pritlikavi, zgoraj oblaženi pručki; kolena so tako, kot je sedajo nizko, visoko štrleče v zrak,

ogabnosti svoje neizrekljive pojave celo sramuje se je. Zdaj vem, da me s.o.uga ne bo pojedla. Stonoga je vendar moja družina, ona me vendar ljubi. Čutim, kako me stotero nog ali rok ali klešč ali česa gomazé prižame in trdo stiska k trebuhu jeklenomrlih obročev z nepojmljivo ljubeznijo, čutim tudi, kako me zapuša nekaj poslednjčloveškega. kar je še bilo v meni, na mesto tega pa priteka vame ognjevita, panična ljubezen do nogatega, kleščastega in jeklenoobročastega trupa orjaške žuželke; kako se ljubim z NJO, prav do samega najsilovitejšega konca — do bolečine.

III.

Čerbaba vpije v moj hrbet. Psovke se me kljub ihtavosti ne morejo dotakniti, čutim pa nekaj zadah zlobnega zdravništva v vsem tem.

»Jebi si tetku...«

»Jebem ti tetku...«

»Jebó ti pas tetku...«

Poznam. Znova pomislím, da so to čerbabine pretenzije na mojo za te kraje bizarno pojavo. Reče, porežem ti ušesa. Nikoli se ne preneham čuditi občutnemu srdu žene v črnem, kot nikdar ne bom doumel čerbabine podtalne, prikrité jeze, katere obsežnost in silovitost sem pravzaprav vedno samo zamegleno slutil nekje v ozadiju. Jutri pride njen sin, pravi, boj se ti mojega sina. Pomislím, da se mi ni potreba strašiti prav nikogar, saj, končno, živim zelo dostojno in dobro. Jajca položim na tralnik poleg kurnika blizu čerbabinim nogam in se spominim o pravdi, koliko karnov mora biti, da jih smemo zvati kup kamenja. Gledam vztrajno in premislečno, a deset jajc se mi ne zdi kup jajc. Lačen sem.

Teta leži v globoki postelji, nekaj mora biti narobe, glavo je zavila v grobo pleten volneni šal, katerega si o najhujšem mrazu opasa čez trebuh, da si pregreva bolni mehur. Če je teta lačna.

Se vedno klečim in desno je morje, naravnost je morje, levo je morje, zadaj pa je temna čerbaba ter nekaj preplašenih kokoši okrog njenih nog. Ko vstajam na stopala, poborem s kolen kosmatih zimskih hlač dve namoljeni stebli mrve, ki sta me ujeli notri na gnezdu, iz žepa pribrskam denar in ob tem se čerbabi veselijo oči. Spet se zasmaje, da naredi črno brezno: jutri pride moj sin. Mi že pokaže. Deset po dinar — to je ... to je deset dinarjev. Nohti so le polovica, ostalo je spoprimek debele roževine, kože in zadržte umazanje. Prsti so kratki, prav krepki, da se podajo debeli, rastlavi dlani. Koža je na las podobna zemlji otoških njiv. Ko gre bankovec iz moje roke v prečvrčeno in vozličasto prstje stare otočanke, me sredinec, ki je najdaljši in tudi najdebelsji, rahlo oprasne zolč dlani.

Obide me, da je to stonoga. V tem drobnem trenutku dotika z enim samim neznatnim delcem čerbabinega telesa začutim sto dotikov. Ali je to razčlepa? Je to stonoga.

Jutri pride moj sin.

lubijeva moribana

Tega velikega dne, kateri dan pa ni brez vpitja, kateri ni praznik, je vse hitelo proti kraju velikega dogodka, misljeni so ljudje in niso bili vsi, vendar pa je kar gomazelo: ceste so bile polne ljudi, vzpenjali so se na zgradbe, bila so jih polna okna in strehe. Mesto je bilo pravo, vzpenjirjeno mravljišče.

Snrt je bila napovedana za dvanajsto uro. Bilo je točno določeno, kdaj in kje naj pade bomba, koliko odst. prebivalstva naj bo v hipu mrtvih, koliko za posledicami, kam z njimi, kam s preživelimi, kje naj izbruhnejo požari in kje kuga, koliko jih bo pomrlo od žeje in lakote, koliko naj jih vendarle zapade paniki ob misli na konec sveta in ob drugih idejnih deviacijah.

Predvidena je bila tudi možnost in nujnost 30-letnega upora velikega dela mistiki podvržene množice. Določena je bila globalno zasnovana pomirjevalna strategija na principu nenehnega taktiziranja in nevtiraliziranja konic upora. Pri raziskavah in načrtovanjih so sodelovali prav vsi obstoječi znanstveni inštituti od kitolinskih do filoloških. Specialna akademija za vzgojo revolucionarnih kadrov, diverzantov in provokatorjev je izpolnila vsa pričakovanja glede svojega velikega in humanega poslanstva.

Velika lesena stavba, v kateri stanuje Josipina Turnograjska, še zmeraj stoji pokonci, vendar pa se pogreza, ostala je že brez pritličja. Zgornji del oken v pritličju in zgornji del vrat še štrli iz naplavine teh tridesetih let, ampak, najsi to to že bila okna ali vrata nekakšne druge, nekakšnega konzuma, kjer so železnici nekoč lahko nabavljali hrano in druge potrebščine na nakaznice, pike in druga potrdila, pa je zdaj niso vrata in okna kakšne kleti. Tam enostavno ni ničesar. Mislim, da me tudi ne zanima kaj je tam.

Trkam na vrata Josipine Turnograjske. Vrata so očitno zaklenjena, vendar tudi pokljukam. Ključka je močno razmajala. Slušim njen glas, ki vprašuje, kdo je. Ne bom odgovoril na njeno vprašanje. Res ne znam drugače kakor molčati. Nekaj časa čakam, da bo odprla kljub mojemu molčanju, potem pa spet potrkam. Neka ženska prinaša po veži da stola. Nisem prišel gledat ženske s stoli, zato tudi ne vem, kam jih odnaša, kje jih odloži. Gledam v nepremična vrata in si mislim nekatere svoje misli.

Pa pride možakar, ki mi resno pravi: ne bo vam odprla, če ji ne boste povedali, kdo ste. Saj bi, pravim. Ampak ona ne ve, kdo sem.

Spet potrkam in spet slšim: Kdo je? Zmignem z rameni. Kaj naj ji rečem? Kdo sem? To ali ono ime? Ta ali oni priimek?

Zmignem z rameni samemu sebi, kajti možakar je poprijel za železni štedilnik, ki sta ga že vlekli dve ženski, vsaka z ene strani. Tako sta zdaj na eni strani možakar in ena ženska, na drugi strani pa samo ena ženska. Ženska, ki ostane sama, se takoj upre. To pa povzroči spremembo. Pomislím sicer, ali bi jim moral pomagati, a me strese možnost zavrnitve: oh, kar pustite, saj ni treba! Zdaj sta ženski skupaj. Možakar je na drugi strani sam. Ko gre sprevedo mimo, pove možakar isto kakor prej. Jaz prav tako odgovorim.

Josipina, Josipina, lepo mi hodi ob nedeljah v cerkev, a razumeš! Tako govori postajenačelnik Rešnik, ne brez razloga. On hoče svoj red. Od nekdanj in še posebej, odkar smo se borili, vidi samo dva svetovna nazora, cerkev in partijo, in temu se mora podrediti vse živo, kar leze in gre.

Kakšen komunist pa ste vi! mu odgovori Josipina. Jaz v cerkev že ne grem, jaz sem snalžka in to zadošča.

Postajenačelnik Rešnik pobledi, pa ne od navdušenja nad tem, da se je tudi njegova nova uslužbenka prilagodila. Ravno ko potegne hlače čez svoj zalitek, mu oči obstanejo na vrhu okna, kjer med zavesami in za rešetkami tiči zabita glava nočnega čuvaja Kozjaka. Ta trenutek je za vse nemil. Marija mora skriti svoje čare, postajenačelnik zapeti hlače, nočni čuvaj pobrati šila in kopita. Za hip vsi po vrsti otrpnejo. Potem pade Kozjak z okna. Postajenačelnik skoči v svojo sobo po puško. Marija pa v jok.

Konec je tak, da postaneta nočni čuvaj Kozjak in postajenačelnik Rešnik najboljša prijatelja. Nočni čuvaj obogati. Postajenačelnik pa še naprej natepava svoje uslužbenke.

Drugi prizor. Josipina ni ravno najboljša potrpošna blago. Malo zasluži in še podpira svojo pohabljeno sestro nekje na Dolenjskem. Zato tudi je malo in je seksualno povsem nezanimiva. Njena sodelavka se odreže bolje. Zato Josipini ostane temu primerno več dela. Sicer da vse od sebe, kaže pa, da tudi dosti ve. To je njena huda napaka, zato je njena pridnost nagajena s psovkami.

Postajenačelnik Rešnik, strateg in njegov podrepnik Kozjak preudarjata, da to nikamor več ne pelje. Tudi Josipino bo treba seksualno

pokoriti. Potem bo tiho. Nalogo prevzame čuvaj. Gre za nočnega čuvaja pri lesnem skladišču Lovra Kozjaka. Vidimo ga lahko na Kolodvorski cesti, ko opazuje spopad med mlado, a razjarjeno mačko, in njegovim Neronom: eden je pes, eden pa cesar.

Ne morete si misliti, kako zna takšno mlado mačo rečati in biti nasilno. Skočila je na ograjo, zbito iz letov, tako da je segla Neronu čez glavo in se je dejansko tako tudi vedla. Kar naprej je renčala vanj in mu pretila s svojimi ostrimi čekani in kremplji. Cesarju se zdi gotovo za malo, da bi se z mačko ukvarjal kaj več kakor za zabavo. Tako mora seveda priti do meje, ko je igra zanj že razblinjena in zaključena. Njegova vnema vidno popuša in mačka postaja nadležna. In nočni čuvaj sodi o cesarju takole: pameten je kakor človek in tako naprej, a tudi mačka.

Nočni čuvaj Lovro Kozjak z zanimanjem opazuje to poučno in nad vse zabavno komedijo o tem, kako je majhna mačka premagala velikega psa. Očitno je, da se pri psu pojavi nekaj, kar bi se v človeških razmerjih imenovalo občutek prizadetega ponosa. Ko že kaže na to, da je vsa stvar pri koncu, se cesar, imenovano pes, premisli, hoče znebiti zoprnega občutka osramočenosti in s poslednjo dobro voljo spravi nad mačko. Čuvaj, ki ni pes, ampak Kozjak, se ne more odločiti ne za enega ne za drugega. Pes je navsezadnje državen, lačka pa ga nič ne briga. Je samo neprizadet opazovalec.

Razjarjena mačka se komaj drži na ozki letvi, vendar pa niti za hip ne popusti. Pes ji nikakor ne more blizu in grozi nevarnost, da se mu bo mačka poglaga kar v gobec in ga vsega opraskala. Nevarnost je tako zelo razvidna, da se pes v hipu odzove upu zmagae, se obrne proč od mačke in odide v varno razdaljo. Nočni pes čuvaj Kozjak strmi, kakor da mu vse to ne bi šlo v glavo, potem se odloči za posilstvo.

Nadajljivi dogodki se odvijajo na poti med Medvodami in Mednom na avtobusu podjetja Creina, ki iz Kranja odpelje nekaj po četrtri uri popoldne. Neki komaj pečen človeček si je že našel odlično priložnost za svojo temeljito uveljavitev in treba je priznati, da je svojo vlogo imenito opravil.

Peljalj smo se v Ljubljano na neko predavanje o japonskih rožah ali nekaj takega, ko so v Medvodah vstopili Cigani; dva ali trije Cigani in ena Ciganka. Res se je pozneje vnela razprava o tem, ali so Cigani ali ne. Ampak, jebem mu mater, a ves, kaj je rekla Ciganka? Oprostite, jaz nisem nobena Ciganka. Bila bi srečna, če bi bila Ciganka. Ja, kurac, kaj pa si potem, če si Ciganka nisi?

No, dobro je. Ze takoj v Medvodah jim je sprevednik odvezel nahrbtnik, ki so ga imeli ob nogah. Rekel je, to so sodi v prtljajnik, ali nekaj takega. Čisto res je, da ni bilo treba komplicirati, ampak štos je bil potem, ko je od njih zahteval, naj plačajo za prtljago. Vnel se je hud prepir. Niso hoteli plačati. Za prazen nahrbtnik niso hoteli plačevati. Zato jih je v Mednem vrzel ven. Mislim, da jih bo zunaj dobil po gobcu ali nekaj takega, pa nič. Ampak, jebem mu mater, da so se vedli kakor zamorci v Ameriki.

Vse to je povzročilo veselo razpoloženje. Slovensčina je v zadnjem delu avtobusa postala nad vse hrupna in sproščena, da ni bilo slisati motorja in se še dolgo ni poglelo. Sprevednik je bil pravi ljudski junak. Prežvekovali so še celo vrsto drugih takšnih in podobnih primerov ljudskega junastva. O vseh takšnih pojavih bomo pisali. Ne smemo jih prezreti in ne pozabljati. Toliko se nam zdijo zanimivi in nad vse pomembni za obrambo slovenstva.

Res se lahko ob nas dogajajo zelo čudne in neprimerne stvari. A treba je vedeti, kaj sodi v literaturo in kaj ne.

Resnica? Povejte to z drugimi besedami. Je resnica z drugimi besedami? Ne, ampak naše ljudstvo je zdravo in bo vse razumelo. Seveda, saj je o njem beseda.

Vendar pa se z drugimi besedami ne da povedati, kaj so Slovenci storili Slovenci Josipini Turnograjski. Vendar pa se tega sploh ne da povedati z lepimi slovenskimi besedami. Neodpušljivo je nasilje, ki so ga Slovenci storili nad Slovenco Josipino Turnograjsko.

Vi ste še mladi. Ne morete razumeti, kaj vse lahko prinese življenje človeku.

Lepa in zlahka literatura ne bo omadeževana s tem.

Ne bomo pisali lepe in zlahkne slovenske literature.

V teku zadnjih petdesetih let je prišlo do najnovnejšega razvoja ikebana. Pojavil se je nov stil pod imenom moribana, ki do neke mere kaže na vpliv Zahoda. Moribana, v nizki cvetlični posodi, upošteva vsaj še dve skupini cvetja, vendar ohranja medsebojne odnose in propore klasičnih stilov ikebana.

Tako posiljena izumetličnost prepisanih aranžmajev, kot je aranžma rika (primeren je za

slovesnosti) kakor tudi naturalistični najgerje (uporablja se pri okrasu hiš v tradicionalnem japonskem stilu), ki sta se pojavila ob koncu devetnajstega stoletja, v dobrodu, ko je Japonska odprla svoja vrata Zahodu, se nista izkazala za primerna pri okrašanju hiš običajnega evropskega stila.

Moribana združuje v enaki meri predpisano, izumetničeno riko in naturalistični najgere ter nov element — podobo pejsaža, s čimer prinese scenski učinek. Listje in cvetje je v uporabi dosti bolj kakor pri drugih stilih. Moribana posnema naravo, s tem ko skuša v miniaturni predstavitvi del narave ali vrta. Dasi je še vedno prisoten filozofski simbolizem Nebo—Človek—Zemlja, pa ni običajne razporeditve v aranžmaju in uporabe predpisanih vaz kakor pri klasičnih stilih.

Ob aranžmaju moribana je moč uživati, kjerkoli je postavljen, najsi je to spalnica, dnevna soba, salon ali kabinet. Odveč je pripominjati, da mora biti aranžma usklajen s prostorom. Poudarjamo, da je moribana eden redkih stilov cvetličnih aranžmajev, ki ga je mogoče prilagoditi tako navadnim kot gospodskim zgradbam in okoljem, ki mu na videz ne ustrezajo.

Pri tej zagledanoosti vase in svojevrsni ekshibicionistični vzvisenosti teh svojevrsnih literarnih in političnih privržencev srečujemo in jih varjemo, ko si ne upamo reči z ljudmi bobu bob, pač pa začnemo razpravljati pred preseñeno javnostjo o novi literarni soli, ki je zdaj reizen skratka o literarni rastlinici s takšno in takšno funkcionalnostjo in bitnostjo; ko prebiram te učenjaskte razprave, ki so postale v zadnjih letih vsakdanja krma naše zele ne realistiške, ko delajo iz nič ala in omego ustvarjanja, se vselej spominim na kaplarja, ki je pred nami zelenimi rekruti razstavil karabin na sedemindvajset delov ter nas do kraja zmedel, hkrati pa zabrisal tudi našo staro in preprosto predstavo o puški.

Ze nekaj časa mi je jasno, da mi Josipina Turnograjska ne bo odprla. Čeprav še kar naprej trkam in se kar naprej oglašam in vprašuje, kdo je. Ne morem ji odgovoriti, ker me ne pozna. Navsezadnje nisem noben inkasat, no bi dimnikar. Ne bi bilo primerno, govoriti ji, da je vojna. Ona pa že ve trideset let in to ne bi bila zanjo nobena novica.

Možakar mi ponovno zatrjuje, da mi ne bo odprla, če ne povem, kdo sem. Ona nikomur ne odpre. Pravim: ja, če je tako, potem pa se ne da nič storiti.

Neko potrebo čutim po tem, da sprejemam pogoje, ki mi jih daje Josipina Turnograjska. Ta njen način hočem spoštovati. Na neki način postajam tudi sam takšen in že vidim, kako možakar ne razume in ne odobrava mojega početja. Mlad si še, berem z njegovih oči. Skoda te je. Sicer pa tvoja stvar.

Nisem se takoj odločil za karkoli, kar bi spreminilo moj, na neki način nenavaden položaj. Na lepem in čisto neprilakovano se odpre vrata Josipine Turnograjske in v odprtini, ki zaveza pred mano, spoznam njen obraz. Nasmehne se. Pravil: kaj pa bi radi? Potem hitro zapre in zaklene.

Mogoče je bilo na hodniku preveč ljudi in preveč hrupa. Gotovo je, da me ni prepoznala. Torej sem opravil.

Morali bi ji povedati, kdo ste. Ne. Nima pomena. Saj ne ve, kdo sem. Ali ste njen daljni sorodnik? Ne, nisem njen sorodnik. Ali ste bili kje skupaj? Ne. Nekoč sem jo poznal. Ali je že dolgo takšno? Vseh sedemnajst let?

Da. Tako dolgo že.

Kje ima hčerko?

Ni pri njej. Vzeli so ji jo. Ni bila sposobna vzgajati otroka.

Potem je čisto sama?

Da. Nič ni z njo.

Z nikomer ne govori?

Nikogar ne mara.

Kako živi?

Tako, včasih stopi v trgovino.

Ali ne gre nikamor drugam?

Zelo poredkoma. Mogoče je reči, da ne gre nikamor.

Jo kdo obišče?

Ne.

Ima radio? Sprejema časopis?

Ne.

Živi, kakor da zanjo ni sonca, lepote in zdravja.

Da.

Socializma.

Da.

Zdravja ji noben socializem ne povrne.

Ni ji ga vzel socializem.

Da.

Vesolja do življenja.

Da. Ne.

Zapustil sem to pogrežajočo se hišo. Nekega dne bom prišel in je ne bo več. Sem čez bo segla neka druga zgradba, ta, ki je bila nekoč še zelo daleč in je zdaj iz leta v leto bližje, samo še nekaj korakov ima. Josipina Turnograjska je ubita. Pokličite me, ko bo mrtva. Prišel je bom rože. Zdaj noče ničesar.

Zunaj spet naletim na oborožene ljudi in s celadami. Lepo jensenko dopoldne je in sonce se blešči na nerjavečih bajonetih. Ljudje so videti zadovoljni pri svojih opravilih. Siti so in rejeni. Z vzhoda prileti eskadrilja lovecv in razparajo nebo. Seveda, ne smem si misliti, da je to kaj. Ozrejo se samo otroci.

Tudi Lubi je šel gledat ikebano. Bil je prenečen nad dejstvom, da so besede, ki jih pozna, v enaki meri japonske, kakor v kakšnem drugem jeziku. Vendar so zahtevali, naj se od strani s predavanja. Zaradi tega je bilo še dolgo slisati nezadržan protest, ki se je oglašal kakor zamolkel glas pretečega boga maščevanja. Šegel je do samih temeljev ikebana in vzmenil nad vse blago dušo prelepe gospodične Hiroko Sugaya.

TONE STORJO: CIGANKI